

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Curtea de apel din Milano: *Lomazzi cu Agostini* cu o observație de d-l C. N. Toneanu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: *Ion Corjescu tutorele minorilor Tzone cu Roza Costandache.*

Curtea de apel din București, s. I: *Radu Popescu și C. A. Prino cu Ministerul de finance.*

Curtea de apel din Galați, s. I: *Mândica Mihalcea Roșu și alții cu Eftichia I. A. Rădulescu.*

JURISPRUDENȚA STRAINA

(JURISPRUDENCE ÉTRANGÈRE)

Curtea de apel Milano

15 Februarie 1900

Lomazzi cu Agostini

Cambie. — Excepțiuni personale. — Excepțiune *de soluto*. — (Art. 324 Cod com. italian. — 349 Cod com. român).

Excepțiunea *de soluto* opusă în judecata cambiară este o excepțiune privitoare la lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii însăși, și deci poate să întârzie execuțiunea sa și condamnarea, de și nefondată pe o probă scrisă.

Cour d'appel de Milan

15 Février 1901

Lomazzi contre Agostini

Lettre de change. — Excepțiuni personale. — Excepțiune *de soluto*. — (Art. 324 du Code de commerce italien; 349 roumain).

L'exception de soluto, proposée dans un procès relatif à des lettres de change, tendant à établir l'inexistence des conditions requises pour l'exercice de l'action, peut retarder l'exécution ou la condamnation au paiement, encore bien qu'elle ne soit pas fondée sur une preuve écrite.

Având în vedere că Agostini își propune a proba că cele 18 cambii, de care e vorba, sunt fără cauză; că din copriusul faptelor articulate în capetele de jurământ rezultă pe deplin că el opune o excepțiune *de soluto*, susținând că acele cambii constituesc toate o regulare de credit intervenită între el, Agostini, și Ragazzi înaintea falimentului său, întâmplat în anul 1896, și cu care, în baza tocmai a acestei regulări, Ragazzi insinuă la pasivul falimentului 6000 lire (lei), acceptând apoi concordatul cu 20 la sută, rămânând ast-fel satisfăcut cu moneda concordatului de creanța dependentă de cele 18 cambii pe care acum le reinviază. In-

cumba deci magistratului o singură cercetare, dacă Augustini avea dreptul pentru o atare considerațiune de a întârzia execuțiunea începută de Lomazzi cu soția sa din 9 Iunie 1899.

Tribunalul respunde afirmativ și a respuns bine. În adevăr art. 324 Cod. com. (349 Cod rom.), zice că în judecățile cambiare, debitorul nu poate să opue de cât excepțiunile privitoare la forma titlului și la lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii cambiare, și excepțiunile personale aceleia care le exercită. Agostini, prin jurământul deferit înțelege a proba lipsa condițiilor necesarii exercițiului acțiunii cambiare din partea lui Lomazzi.

Ast-fel, trebuie să reținem excepțiunea *de soluto*, ne putându-se concepe o acțiune pentru a obține o plată, când plata a fost deja regulat făcută. Ast-fel, trebuie să reținem și lipsa cauzei în cambii, fiind-că din aceea că nu este necesară arătarea cauzei nu va să zică că și pentru cambii nu este necesară și indispensabilă, precum este pentru orî-ce obligațiune, existența unei cauze licite a obligațiilor luate prin cambii, lucru ce se poate proba în modul arătat de lege prin art. 1121 Cod civ. (1) (român 967 al. 2).

Acestea zise, nu are nici o tărie aserțiunea că atari excepțiuni nu ar fi personale lui Lomazzi, următorul, ci lui Ragazzi, căruia, după Agostini, lui i s'a cedat cambiile. A deosebi că excepțiunea *de soluto* nu e o excepțiune personală în sensul art. 324 (rom. 349), deci să poată fi opusă în judecata cambiară, de și nefondată pe act scris pentru că e o excepțiune de acelea privitoare la exercițiul acțiunii cambiare, nu e mai puțin adevărat că condițiunea celor 2 soți nu se poate scinda, pentru că Agostini înțelege tocmai ca cu jurământul să facă probă colusiunii lor în dauna sa. Dată fiind aserțiunea că Lomazzi a avut de la bărbatul său Ragazzi cambiile în alb cu singura firmă Agostini pentru a acționa, după ce le-a umplut, pe cale cambiară contra acestuia, ambii soți au concurat la daunele lui Agostini și atunci conform articolului 1365 Cod. civ. constituiesc fapte personale ale celui ce jură, chiar și acelea la care el a concurat cu alții. Nu e destul: presumpțiunea în favoarea posesorului cambiei, care derivă din proprietatea titlului, poate foarte bine să fie distrusă prin probe, care să demonstreze reaua cre-

(1) «Cauza se presume până ce nu se probează contrariul».

dință a posesorului chiar în așiziția titlului. Și coprin-sul punctelor de jurământ pune cu abondență în ființă această rea credință a lui Lomazzi.

Cu toate acestea, adaogă art. 324 (349 rom.) Cod. comerc. aceste excepțiuni personale nu pot să întârzie execuțiunea dacă nu sunt liquide sau de o soluțiune grabnică, și în ori-ce cas fondate pe o probă scrisă. Și Agostini a sărit și acest obstacol, de și nu avea necesitate, fiind vorba de excepțiunea de soluto.

În fine el a deferit un jurământ decisoriu, mijlocul cel mai grabnic soluțiunii; a produs două documente cari foarte bine pot fi considerate ca probă scrisă în susținerea excepțiunilor sale; sunt, în adevăr, două documente cari emană de la Ragazzi, și cari ambele, probează, prin declarațiunea scrisă a lui Vighetti și prin depozitiunea sa consemnată în procesul-verbal al examinării martorilor, că el avea până la 1 Martie 1891 creditul prin cambiile de 10000 lire, și ast-fel înainte de concordat, ca și după concordat, 24 August 1899, se pretindea în tot-d'a-una creditor cu 10000 lei către Agostini. Scrisul vine ast-fel să coroboreze aserțiunea că cambiile sunt acelea trecute lui Lomazzi.

Pentru aceste motive, în parte reformează, etc.

Observațiune.—Această decisiune are o importanță însemnată. Ea elucidează cuvintele întrebuintate de Codicele nostru de comerț prin art. 349, adică ce se înțelege prin aceea că debitorul nu poate să opue posesorului cambiei excepțiunile relative la „lipsa condițiunilor necesarii pentru exercițiul acțiunii cambiare” când lipsesc condițiunile necesarii pentru exercițiul acțiunii cambiare? Când sunt excepțiuni privitoare la forma titlului, adică când lipsesc formele prevăzute de art. 270 atunci debitorul se poate opune plăței cambiei, și tot asemenea când e vorba de excepțiunile personale ale aceluia care le exercită, când aceste excepțiuni sunt de o soluțiune grabnică și în tot casul basate pe proba scrisă. Dar lipsa condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii cambiare ce însemnează? Când ești am achitat o cambie printr'o regulare specială și cambiele sunt fără cauză, atunci nu suntem în cazul în care lipsesc condițiile necesare acestui exercițiu? Deci excepțiunea de soluto se poate opune, și jurământul care e de promptă soluțiune, este admisibil. În tot casul această decisiune este o decisiune de speță foarte importantă și reproducerea ei am crezut'o necesară.

C. N. Toneanu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția I

4 Decembre 1900

Președenția D. lui Gr. Lahovari, Președinte

Ion Corjescu, tutorele minorilor Tzone cu Rosa Costandache

Apreciere suverană.—Intenția părților într'un contract.—(Art. 969 C. civ.).

Obligațiune naturală.—Causa unei obligațiuni civile.—Tatăl natural ce ia obligație către muma contractează o obligație civilă.—(Art. 966, 1902, 1638 și 942 C. civ.).

Obligațiune de conștiință.—Forma donațiunii.—Validitatea ei ca obligațiune civilă.

Proba testimonială.—Admisibilitatea ei.—Existența altor mijloace de probațiune.

1. *Instanța de fond este suverană să aprecieze care a fost intențiunea părților într'un contract cu clause obscure și această apreciațiune a sa, scapă controlului Curței de casație. Ast-fel când un tată natural se obligă a plăti personal mumei copilului o sumă de bani drept despăgubire pentru faptul maternității, instanța de fond e suverană să califice această obligație de un act cu titlu oneros.*

2. *Obligațiunea tatălui natural luată față de muma de a-i da o sumă de bani pentru a ușura sarcina ei la creșterea și educațiunea copilului născut din relațiunile lor și a repara ast-fel dauna materială ce i-a cauzat prin cheltueli impuse ei după nașterea copilului, constituie o adevărată obligațiune civilă, bazată pe dispozițiunile relative la quasi-delite iar nici de cum nu este convertirea într'o obligațiune civilă a unei obligațiuni naturale care n'ar avea sancțiune legală de cât dacă ar fi fost executată, sau a unei obligațiuni morale care n'ar avea nici o sancțiune legală.*

Și chiar dacă mobilul unei a-

Cour de cassation, 1° chambre

4 Decembre 1900

Présidence de M. Gr. Lahovary, Président

Jean Corjesco, tuteur des mineurs Tzone contre Rose Costandache

Appréciation souveraine.—Intention des parties contractantes.—(Art. 969 du Code civil; 1134 alin 1 et 2 français).

Obligation naturelle.—Cause d'une obligation civile.—Le père naturel qui prend un engagement vis-à-vis de la mère contracte une obligation civile.—(Art. 966, 1902, 1638 et 942 du Code civil; 1131, 1235, 1967, 1101 français).

Obligation de conscience.—Formes de la donation.—Validité de la donation en tant qu'obligation civile.

Preuve testimoniale.—Admissibilité de cette sorte de preuve. Existence d'autres sortes de preuves.

1. *L'instance de jugement peut souverainement apprécier quelle a été l'intention des parties, lorsqu'elles ont rédigé un contrat à clauses obscures, et ce mode d'appréciation échappe à la censure de la Cour de cassation. Ainsi, l'instance de jugement est souveraine lorsqu'elle qualifie d'acte à titre onéreux l'obligation, contractée par un père naturel, de payer une certaine somme à la mère de son enfant, en guise de dédommagement pour les charges de sa maternité.*

2. *L'obligation, contractée par le père naturel, de donner une certaine somme d'argent à la mère de l'enfant né de leurs rapports afin de lui permettre de l'élever et de lui donner une éducation et aussi dans le but de réparer le dommage matériel qu'il a pu causer à la femme en lui imposant un surcroît de dépenses par le fait de la naissance de l'enfant, est une véritable obligation civile qui trouve sa raison d'être dans les dispositions de la loi relatives au quasi-délit, et non pas une obligation naturelle convertie en une obligation civile, qui n'aurait de sanction légale que si elle était exécutée, et moins encore une obligation morale, qui n'aurait aucune sanction légale.*

Et à supposer même que le

semenea obligațiunii din partea tatălui natural, ar fi îndeplinirea unei datorii de conștiință, instanța de fond poate considera ca valabilă o asemenea obligațiune prin care se face o donațiune în favoarea mamei, știut fiind că datoriile morale sau de conștiință pot fi convertite în obligațiunii civile prin donațiunii, dacă bine înțeles s'au îndeplinit formele cerute de lege pentru donațiunii.

3. Proba testimonială este obligatorie pentru instanțele de fond atunci când legea permite admiterea ei și când stabilirea faptelor pentru cari se invocă martori, nu este deja pe deplin satisfăcută prin alte mijloace.

Decisiunea 419/900. — Respins recursul făcut de Ion Corjescu contra decisiunii Curței de apel Iași, secția I, No. 171/99 (*) în proces cu Rosa Costandache.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d. avocat Sculi Logotetides în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat Cihoschy în combateri, și

Pe d. procuror St. Stănescu în conclusiunii fiind minor în cauză;

Deliberând,

Asupra motivalui I și al III-lea de casare:

I. «Violarea legii contractului: art. 969 C. civil.

«Din termenii clari și pozitivi ai obligațiunii lui M. Tzone rezultă neîndoios, că densus crezându-se de părinte natural al copilei născute de d-na Rosa Costandache și voind a asigura copilei creșterea și mai târziu stabilirea ei, se obligă la diverse contribuțiuni periodice și în ultim la o înzestrare cu suma de 24000 lei. Curtea de fond, calificând această convențiune de un act cu titlu oneros, stipulat în favoarea mamei contractante, în numele și pentru densus personal, drept despăgubire pentru faptul maternității pe când din termenii clari și pozitivi ai actului reese cu evidență că ne aflăm în fața unui act de bine facere pentru copilă stipulat de mamă, reprezentanta ei firească.

III. Omișiune esențială. Reclamanta a susținut, că obligațiunea d-lui M. Tzone de a plăti suma de 24000 lei ca înzestrare, este luată față de d-sa personal însă în folosul copilei născută din relațiunile lor; la această susținere am opus următoarele mijloace de apărare, la care însă Curtea nu dă nici un răspuns, măcar că dacă ar fi fost luate în băgare de seamă, ele erau de natură a schimba în mod imperios, decisiunea Curței. Am opus: a) că în această stipulațiune pentru un terțiu făgăduința tatălui natural de a înzestra copila lor, a'l pune pe același picior de egalitate cu muma

mobile, poursuivi par le père naturel, en contractant une telle obligation, soit de payer une dette d'honneur, rien n'empêcherait les tribunaux de reconnaître la validité de la donation faite en faveur de la mère, étant donné que les dettes morales ou d'honneur peuvent parfaitement être converties en obligations civiles, par le moyen des donations, à condition, bien entendu, que les formalités, prescrites par la loi, pour la validité des donations, soient remplies.

3. Les tribunaux sont obligés d'admettre la preuve testimoniale, toutes les fois que la loi l'autorise et que la preuve des faits à établir par témoins n'est pas déjà faite par d'autres moyens.

stipulantă, cu privire la interesul ce au amândoi ca terță persoană—copila lor—să profite în realitate ca de făgăduința de înzestrare; prin urmare muma singură și în mod unilateral nu poate retrage această policațiunea, fără consimțimentul cointeresatului ei, tatăl natural, și a'și apropia ea profitul stipulațiunii destinat copilei;

b) Chiar în ipotesa unei soluțiuni contrarie, totuși policațiunea fiind acceptată și definitiv dobândită copilei, muma sa nu o mai poate revoca. Iar susținerea reclamei că nu se produce dovada acceptațiunii din partea copilei trebuie să cadă de oare-ce densus ca mamă și tutrice legală a copilei sale minoară obligată a face acceptațiunea nu putea invoca această lipsă și a trage din propria sa culpă, un folos în detrimentul copilei sale. În aceste împrejurări există o acceptație ipso facto».

Având în vedere că prin decisiunea atacată cu recurs, Curtea constată în fapt că defunctul acum Meltiade Tzone, prin actul de la 19 Martie 1893, intitulat «Obligațiune» recunoscând ca fică a sa pe copila Maria Eleonora Iosephina, născută de către d-na Rosa Costandache, căreia i-a dat acel act, se îndatorește tot odată, de a plăti în primirea acesteia sau al unui împuternicit al ei câte 800 lei anual până la etatea de 7 ani a copilei, câte 1200 lei anul până la etatea de 10 ani și apoi câte 1200 lei anul, ca procente la capitalul de 24000 lei, până ce va constitui acest fond pe numele copilei;

Considerând că mai departe Curtea, discutând cu-prinsul unui al doilea act, tot cu data de 19 Martie 1893, iscălit de către d-na Costandache și scris de Meltiade Tzone, căruia densus l'a dat ca un act corelativ la acela ce densus primise de la el, mai stabilește că angajamentele ce Tzone 'și-a luat, atât pentru plata pensiunilor alimentare, cât și pentru constituirea fondului de 24000 lei, le-a stipulat ca un folos personal a d-nei Rosa Costandache, iar nu ca o făgăduință dată acesteia, în folosul copilei, ca a treia persoană, reprezentată de ea ca mamă, căci, prin menționatul act corelativ Rosa Costandache 'și luat și ea angajamente personale față de Tzone, obligându-se de a nu divulga secretul nașterii copilei și de a supune direcțiunii lui creșterea, educarea și stabilirea acesteia, pe lângă sarcina ce și densus avea ca mamă pentru îndeplinirea acestor datorii, și ast-fel aceste angajamente personale ale d-nei Costandache trebuiau să aibă echivalentul de a se folosi și ea personal prin executarea obligațiunilor luate de Tzone către densus, presupunându-se negreșit că și densus va întrebuința banii pentru creșterea, educarea și stabilirea copilei;

Considerând că în aceste circumstanțe, primul motiv de casare nu poate să fie fondat, căci nici unul din actele supuse discuțiunii Curței de apel nu conține după cum se pretinde prin acest motiv, vre-o dispozițiune clară și pozitivă, prin care să se constate că Rosa Costandache a primit obligațiunile ce 'și-a luat Tzone, în calitate de reprezentantă a fică sale și astfel în lipsă de asemenea dispozițiuni esprese, Curtea a putut să aprecieze, în mod suveran, care a fost intențiunea părților, la stipulațiunile ce au avut loc între

*) A se vedea această decisiune publicată în *Curierul Judiciar* No. 12 din 10 Febr. 1900 cu o observație de d-l D. Alexandresco, la pag. 97.

ele, și prin urmare, asemenea apreciere scapă de sub controlul Curței de casație ;

Considerând că de asemenea nu este fondat nici al treilea motiv, pe câtă vreme din cele expuse mai sus rezultă că implicit Curtea de apel a discutat și înlăturat mijlocul de apărare susținut de recurenți și pe care îl vizează acest motiv de casare căci a stabilit în fapt că chiar și obligațiunea pentru constituirea fondului de 24000 lei, Tzone a stipulat-o personal și în folosul Rosei Costandache și prin urmare nu mai era loc și necesitate de a se mai discuta, ca pură teorie chestiunea susținută de recurenți, în sensul că cel ce contractează pentru un al treilea nu poate revoca făgăduința ce a primit în această calitate fără consimțământul și a celei-1alte părți contractante. Deci Curtea de apel n'a făcut nici o omisiune esențială în această privire.

Asupra motivului al II-lea și al VI de casare :

II. «Violarea art. 966 Cod. civil.

«Curtea declară că o datorie morală recunoscută poate servi drept fundament unui angajament oneros civilmente obligator pe când în sistemul Codului civil art. 1092 și 1638 C. civ. o obligație naturală nu are nici o existență legală până ce nu e plătită. Ea nu poate deveni o cauză legală de cât la donațiuni. Curtea deci violând obligațiunea lui M. Tzone, basată zice dânsa pe o cauză naturală, violează citatul text de lege și nesocotește principiile asupra cauzei naturale.

VI. «Nemotivare și violare a art. 942 Cod. civil. Am tăgăduit d-nei Rosa Costandache dreptul la o acțiune în justiție întemeiată pe angajamentul defunctului M. Tzone, de oare-ce din actul corelativ iscălit de Rosa Costandache produs de noi în instanță rezultă neîndoios, că natura obligației lui M. Tzone era de domeniul moralei numai. În adevăr nu există raport juridic cu sancțiune civilă, de cât atunci când părțile contractante înțeleg a se lega și a fi supuse constrângerii legii nu însă și atunci când ele declară că nu pot fi silite la executare, Curtea de fond însă omite de a se pronunța asupra acestui mijloc de apărare esențial dând ast-fel o hotărîre nemotivată și în tot cazul violează art. 942 Cod. civil.»

Considerând că prin motivarea deciziunii sale, Curtea stabilește că obligațiunile ce și-a luat Tzone către Rosa Costandache au avut de cauză voința lui de a ușura sarcina ei, pentru creșterea, educarea și stabilirea copilei și a repara ast-fel dauna materială ce și-a cauzat prin cheltuelile impuse ei după nașterea copilei Maria, provenită această naștere, din faptul relațiunilor lui cu d-na Rosa Costandache ;

Considerând că această cauză, dedusă de Curte din cuprinsul contractului dintre părți, constituie pentru Tzone o adevărată obligațiune civilă, basată pe dispozițiunile legii, relative la quasi delicta, iar nici de cum convertirea într-o obligațiune civilă a unei obligațiuni naturale, care n'ar avea sancțiune legală de cât dacă ar fi fost executată după cum se pretinde prin motivul al II-lea de casare, sau a unei simple obligațiuni morale, care n'ar avea nici o sancțiune legală, după cum se pretinde prin motivul al VI-lea ;

Considerând cădacă mai departe Curtea de apel ad-

mite că mobilul obligațiunilor lui Tzone au putut să fie și îndeplinirea unei simple datorii de conștiință, și că aceasta a putut să creeze între părți un raport juridic civilmente obligator, este evident că Curtea a înțeles de a considera ca valabile acele obligațiuni chiar și pentru cazul când Tzone, împins de o asemenea datorie de conștiință ar fi voit să facă o donațiune în favoarea d-nei Costandache, știut fiind că datoriile morale, sau de conștiință, pot fi convertite în obligațiuni civile, prin donațiuni, și în specie Curtea a putut să admită asemenea ipotesă, pe câtă vreme recurenții n'au combătut actele produse ca lipsite de formele legale pentru facerea unei donațiuni ;

Considerând prin urmare că prin asemenea mod de judecare, Curtea n'a violat art. 966 C. civ. după cum se pretinde prin al II-lea motiv de casare, căci pe de o parte n'a admis obligațiunile lui Tzone, ca lipsite de cauză, sau ca basate pe o cauză falsă ori ilicită, iar pe de altă parte motivând deciziunea sa, pentru stabilirea existenței unei cauze producătoare de raporturi juridice, adică reparațiunea unor daune cauzate prin faptul lui Tzone, prin aceasta a combătut și respins virtualmente mijlocul de apărare al recurenților, visat prin motivul al VI-lea de casare, în sensul că datoriile morale sau de conștiință nu pot servi de cauză pentru obligațiuni civile, și ast-fel ambele aceste motive de casare sunt nefondate.

Asupra motivului al IV-lea de casare :

«Violarea dreptului de apărare. Omisiune esențială. Prin actul său corelativ din aceeași zi cu obligația d-lui M. Tzone, reclamanta s'a obligat sub pedeapsă de nulitate a angajamentelor acestuia, la două îndatoriri: a) de a nu divulga secretul nașterii copilei, b) de a nu destăinui angajamentele bănești luate de acesta față de d-sa. Am opus prin urmare decăderea drepturilor reclamantei basat pe violare din parte-i a acestor două obligațiuni.

«Curtea discută și respinge în fapt, punctul relativ la violarea secretului nașterii, tace însă cu privire la defensa de a divulga angajamentele bănești ale lui M. Tzone, cari fac obiectul celui de al II-lea mijloc de apărare. Omisia din partea Curței e esențială întru cât călcarea acestei condițiuni din partea reclamantei era sancționată prin nulitatea angajamentelor lui M. Tzone, prevăzute espres între părți.»

Considerând că acest motiv de casare este neesact în fapt, căci Curtea motivează în mod suficient respingerea mijlocului de apărare a recurenților, relativ la călcarea obligațiunii ce și-a luat d-na Costandache de a păstra atât secretul nașterii copilului cât și acela al obligațiunilor bănești a lui Tzone, căci Curtea stabilește în fapt că Rosa Costandache și-a luat angajamentul de a păstra secretul numai până la etatea de zece ani a copilei, ceea ce a și executat, și această stabilire de fapt, o face Curtea fără deosebire între secretul nașterii și acela al obligațiunilor bănești a lui Tzone ;

Considerând că de altmintrelea chiar dacă Curtea n'ar fi motivat deciziunea sa în această privire, totuși asemenea omisiune n'ar fi fost esențială căci este evident că păstrarea secretului, era obligatoare pentru Rosa Costandache numai sub condițiunea îndeplinirii

și de către Tzone a obligațiunilor lui și fiind că recurenții comoștenitori ai lui Tzone n'au mai continuat a executa obligațiunile acestuia, au urmat negreșit necesitatea și dreptul pentru d-na Rosa Costandache de a porni acțiune pentru executarea forțată a acelor obligațiuni fără a se putea considera asemenea acțiune ca o divulgare de secret, în sensul contractului, după cum se pretinde de recurenții și ast-fel mijlocul de apărare invocat de recurenții pentru asemenea călcare de obligațiune de către d-na Costandache, urma să fie negreșit respins;

Că ast-fel, rezultă că este nefondat și acest motiv de casare.

Asupra celui de al V-lea și ultim motiv de casare:

«Violarea art. 1900 C. civ. combinat cu art. 957 același Cod și nesocotirea dreptului de apărare. Am cerut să dovedesc că obligațiunea contractată de Tzone este rezultatul unei violențe morale esecutată asupra sa, Curtea 'mă respinge dovada propusă pe cuvânt că este inutilă, de oare-ce există confirmarea tacită din partea lui Tzone, rezultând din faptul esecutării voluntare a obligațiunei de la momentul încetării violenței.

«Desfacerea căsătoriei și până la moartea lui. Cu alte cuvinte Curtea aplică prescripția estinctivă din art. 1900 C. civ. fără a constata elementele cerute de lege că s'ar fi strecurat cei zece ani, ceea-ce de altmintrelea este contrariu realității, despărțenia a avut loc în 1892 iar decesul lui Tzone la 14 Martie 1898».

Considerând că prin motivele decisiunei sale, Curtea de apel respingând proba testimonială invocată de recurenții, pentru stabilirea faptului că obligațiunile ce Tzone 'și-a luat către Rosa Costandache au fost rezultatul unor violențe morale esecutate de aceasta la ocașiunea proiectului de căsătorie a lui Tzone, cu altă femeie, n'au înțeles a face aplicațiunea art. 1900 C. civ. relativ la prescripțiunea acțiunilor pentru anularea unor asemenea obligațiuni ci au stabilit numai convențiunea sa, că obligațiunile luate de Tzone n'au fost rezultatul vre-unei violențe, și ast-fel proba cu martori este inutilă;

Că prin urmare Curtea n'a făcut vre o aplicațiune greșită a citatului art. 1900 C. c. după cum se prefinde prin acest mijloc de casare și nici n'a nesocotit dreptul de apărare al recurenților, căci admiterea probei testimoniale este obligatorie pentru instanțele de fond, numai atunci când legea permite admiterea ei și când stabilirea faptelor pentru care se invoacă martori nu este deja pe deplin făcută, prin alte mijloace de probe legale, după cum era în specie;

Că ast-fel, este nefondat și acest ultim motiv de casare;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de apel București secția I

7 Februarie 1901

Președinția D-lui V. Bossy, Consilier

Radu Popescu și C. A. Prino
cu Minist. de finance

Contract sinalagmatic. — Condiție resolutorie. — Neîndeplinire de obligații. — Resiliere. — Contract de vânzare. — Nedepunerea prețului. — Resiliere. — Dacă se mai percepe o nouă taxă de înregistrare.

Timbru. — Taxă de înregistrare. — Latitudinea de apreciere a magistratului ce primește un act de a vedea dacă este supus sau nu la o taxă de înregistrare. — Bună credință.

1. Fie-care act sinalagmatic conține condiția resolutorie și el se poate resilia fie de justiție, fie de părți prin bună înțelegere îndată ce una din ele nu 'și ține obligațiile sale, resiliere ce are de efect că actul se consideră ca neexistent și fără ființă.

De aci urmează că îndată ce părțile convin a resilia o vânzare pentru neplata prețului, vânzarea se consideră că n'a avut loc, și această resiliere nu poate fi considerată ca retrovânzare din partea cumpărătorului și deci nu se poate percepe o nouă taxă de înregistrare pentru această resiliere.

2. Magistratul care primește un act are toată latitudinea să aprecieze după judecata sa proprie dacă acel act trebuie supus vre-unei taxe, fără ca vre-o deosibire a organelor fiscale să fie hotăritoare pentru el, și aceasta încă cu efect retroactiv, căci nicăeri nu stă scris în lege că judecătorul este ținut să consulte mai întâi autoritatea fiscală, și încă mai puțin să se plece lor, adică nicăeri legea nu restrânge libertatea de apreciere a magistratului în folosul agenților fiscali pe cât timp nu i se impută rea credință.

Cour d'appel de Bucarest 1-e chambre

7 Février 1901

Présidence de M. le Conseiller B. Bossy

Radu Popesco et C. A. Prino
contre Minist. des finances

Conventions ou contrats. — Contrat synalagmatique. — Condition résolutoire. — Inexécution d'obligations. — Résiliation. Contrat de vente. — Non paiement du prix. — Résolution de la vente. — S'il y a lieu à perception d'un nouveau droit d'enregistrement.

Timbre. — Droit d'enregistrement. — Latitute d'appréciation du magistrat qui reçoit un acte aux fins d'authentification, lorsqu'il s'agit de savoir si cet acte est soumis, ou non, à un droit d'enregistrement. — Bonne foi.

1. Tout acte synalagmatique renferme une condition résolutoire et peut être résilié, soit par l'instance judiciaire, soit par les parties, de bon gré, toutes les fois que l'une d'elles ne remplit pas ses engagements; cette résiliation a pour effet de faire considérer l'acte comme nul et in-existent.

Il en résulte que dès que les parties sont d'accord pour résilier une vente pour cause de non paiement du prix, cette vente est censée n'avoir jamais eu lieu; la résiliation ne peut, donc, pas être considérée comme une re-vente faite par l'acquéreur et n'est pas sujette à un nouveau droit d'enregistrement.

2. Le magistrat qui reçoit un acte, aux fins d'authentification, a toute latitude pour apprécier si cet acte est sujet à un droit quelconque d'enregistrement; il n'est point lié par les vues contraires des organes fiscaux, car la loi ne prescrit nulle part que le juge est tenu de consulter, au préalable, l'autorité fiscale, et, moins encore, qu'il est tenu de s'incliner devant ses arrêts; la loi ne restreint, en aucune de ses dispositions, la liberté d'appréciation du magistrat pour en faire profiter les agents fiscaux, tant qu'on ne saurait lui imputer d'être de mauvaise foi.

S'a'au ascultat: d-l avocat A. Pală din partea apelanților și d-l avocat N. Nicolescu, din partea ministerului; Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Radu Popescu și Const. A. Prino contra procesului-verbal cu data 5 Iulie 1900, încheiat de administratorul financiar de Muscel, aprobat de Ministerul finanelor;

Având în vedere că Ion Arsene din comuna Livezeni, cumpărând de la Barbu Oprea Safta din comuna Răzești niște pământuri, pentru care operațiune s'a dresat actul transcris de tribunalul Muscel sub No. 207 din 1898, la 13 Decembrie 1899 se prezintă împreună cu Barbu înaintea tribunalului Muscel cerând autentificarea unui act prin care declară că, neputând plăti prețul convenit, renunță la această cumpăratură și restituie lui Barbu pământurile respective, act care se primește fără taxă și la 30 Iunie 1900 se trimite la administrația financiară de Muscel pentru perceperea acestei taxe, când administrația a încheiat proces-verbal în cauză, prin care, taxând această declarațiune de revânzare, care deci ar fi supusă taxei de înregistrare de 2%, amendează la 100 lei pe apelanți cari, în calitatea lor de magistrat și greșier, autentificaseră acest act fără a cere dovada prealabilă a plății acestei taxe;

Având în vedere că fie-care act sinalagmatic conținând condiția rezolutorie, el se poate resilia fie de justiție, fie de părți prin bună înțelegere, îndată ce una din ele nu'și ține obligațiile sale, resiliare care are de efect că actul se consideră ca inexistent și fără ființă;

Având în vedere că ast-fel fiind, îndată ce părțile convin a resilia o vânzare pentru neplata prețului, vânzarea se consideră că n'a avut loc și deci lucrul vândut încă n'a eșit din patrimoniul vânzătorului; așa dar nu poate fi vorba de o revânzare din partea cumpărătorului a unui lucru care n'a fost nici odată în deplina sa proprietate, ci numai sub condiția rezolutorie a neplății prețului, care condiție realizându-se, se anulează toată situațiune până la punctul ei de plecare;

Având în vedere că, în asemenea condițiuni, cu atât mai puțin încapă taxa fiscală de vânzare pentru resiliere și dar deja din acest punct de vedere procesul-verbal apelat e lipsit de fundament;

Având în vedere că pe lângă aceasta chiar dacă am admite contra principiilor elementare de drept, că o asemenea resiliare ar putea fi considerată ca o vânzare și dar supusă taxei de înregistrare, totuși magistratul care primește un act, are latitudinea să aprecieze după judecata sa proprie dacă acel act trebuie supus vre-unei taxe, fără ca o deosebire de vedere a organelor fiscale să fie hotărâtoare pentru el, și aceasta încă cu efect retroactiv, căci nicăeri nu stă scris în lege că judecătorul este ținut să consulte mai întâi pe acestea și încă mai puțin să se'plece lor; nicăeri adică nu i se restrânge libertatea aprecierii în folosul agenților fiscali pe cât timp nu i se impută rea credință care nici nu o alegă în specie;

Având în vedere că dar în cazul de față, dacă Popescu și Prino, în calitatea lor de magistrat și greșier, au primit acest act fără a cere justificarea plății pre-

labile a taxei de înregistrare, n'au contravenit la dispozițiile legii timbrului și dacă, în urmă, după mai bine de șase luni, actul s'a trimis la administrația financiară pentru perceperea acestei taxe, încă vederile acelor judecători ce au dispus această trimitere nu pot avea putere retroactivă asupra suveranității aprecierii magistratului care a primit actul;

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul, apără pe apelanți de amenda la care sunt supuși.

(ss) V. Bossy, G. Flaișten, I. E. Dobrescu, Em. Anastasiu, Gr. Ștefănescu.

Curtea de apel Galați | Cour d'Appel de Galatz

Secția I

8 Februarie 1901

Președ. D-lul G. C. Șisman, Prim-Președ.

Mândica Mihalcea Roșu cu Eftichia I. A. Rădulescu

Adopție.—Formalități.—Prezentarea părților în persoană înaintea instanțelor judecătorești.—Declarația și consimțământul lor.—Adoptat mai mic de 25 de ani.—Consimțământul părinților sau al tutorului.—Forma în care trebuie dat.—Dovedirea nașterii adoptatorului și al adoptatului.—Acte de notorietate.—Competința judecătorilor de ocoale în materie de adopțiune.—Înțelesul cuvântului sătean.—Adoptat mai mic de 21 ani.—Lipsa procurorului.—Nulitate.—Cine o poate invoca.—(Art. 318, 311, 390, 59, 56, 57 și 58 Cod civil; art. 346 Cod civil frances; art. 62 legea judec. de ocoale din 1879; legea din 1877 asupra Ministerului public, art. 1).

1. Persoana ce 'și propune de a adopta și aceea ce va voi a fi adoptată sunt datoare să se prezinte în persoană înaintea tribunalului său înaintea judecătorului de ocol, când va fi vorba de o adopție relativă la locuitori săteni, spre a face înscrisă declarație că adopția este cu consimțământul lor.

2. Când persoana ce se adoptă este mai mică de 25 de ani, este datoare să aducă consimțământul dat la adopție de părinții săi, sau de acela din ei care trăește, iar în cas când adoptatul n'are părinți să aducă consimțământul tutorului.

1-e chambre

8 Février 1901

Présid. de M. G. C. Șisman, Prem-Présid.

Mandica Mihalcea Rosu contre Eftichia J. A. Radulescu

Adopție.—Formes.—Présence des parties en personne devant les instances judiciaires.—Leurs déclaration et consentement.—Adopté, mineur de vingt-cinq ans.—Consentement des parents ou du tuteur.—Formes dans lesquelles doit être donné ce consentement.—Preuve de la naissance de l'adoptant et de l'adopté.—Actes de notoriété.—Compétence des justices de paix en matière d'adoption.—Sens du mot villageois.—Adopté mineur de 21 ans.—Absence du Procureur.—Nullité.—Quels sont ceux qui peuvent s'en prévaloir.—(Atr. 318, 311, 390, 59, 56, 57 et 58 du Code civil (353, 346, 450, 73. 70, 71, 72 français) Art. 62 Loi des justices de paix de 1879; Loi de 1877 relative au Ministère Public art. 1).

1. La personne qui se proposera d'adopter et celle qui voudra être adoptée devront se présenter, en personne, devant le tribunal, ou devant le juge de paix, quand il s'agira d'une adoption relative à des villageois, pour déclarer, par écrit, que l'adoption est faite de leur consentement mutuel.

2. Si la personne à adopter n'a pas 25 ans accomplis, elle est obligée de produire le consentement de ses parents, ou de celui d'entre eux qui est encore en vie, ou, à défaut de parents, le consentement de son tuteur.

Așa dar numai adoptatul și adoptatorul sunt obligați a se înfățișa înaintea instanțelor judecătorești, iar nu și părinții sau tutorul adoptatului și aceasta chier în cazul când adoptatul este minor, adică mai mic de 21 de ani.

3. In materie de adopție legiuitorul nu cere forma autentică pentru consimțământul părinților sau tutorului adoptatului.

4. Actele de notorietate prevăzute de art. 56, 57 și 58 din Codul civil, în cas de lipsă a actelor de naștere, pentru căsătorii, și dresate de primarii rurali pentru persoanele ce sunt domiciliuate în comunele rurale, sunt de natură a suplini actele de naștere și în materie de adopție.

5. Legiuitorul dând, prin art. 62 din legea judecătorilor de ocoale din 1879, în competența acelor judecătorii legalizarea și încuviințarea actelor de adopție ale sătenilor, a avut în vedere pe toți aceia cari au locuit și locuiesc într'un mod permanent la sate fără a face vre-o distincție între săteni dupe poziția lor materială sau culturală.

6. Nulitatea unei adopții ce ar rezulta din faptul că tribunalul a fost constituit fără procuror când adoptatul a fost minor, este o nulitate relativă și nu poate fi invocată de cât de minor, în interesul căruia a fost creată.

Curtea,

Având în vedere că, prin decizia Inaltei Curți de cașă și justiție, secția I, No. 373 din 27 Octombrie 1899, casându-se decizia Curții de apel din București, secția I, No. 250 din anul 1895, s'a trimis în judecată acestei Curți apelul făcut de: 1) Mândica Mihalcea Roșu, acum defunctă, și reprezentată prin moștenitorii săi: Maria A. Rădulescu, Nicolae Cucu, tutorele minorilor săi fiți Costică și Stefan N. Cucu, Leanca D. Ionescu, Marița Niță Radović Sbircea, Petrache Stefan Badea, Lina Petrache Dragomir și Apostol Mihăilescu; 2) Stanca Bănică Ghizdeanu decedată și reprezentată prin Gheorghe Bănică Ghizdeanu, Radu Bănică Ghizdeanu și Dumitru Bănică Ghizdeanu; 3) Păuna N. Vișoiu; 4) Nicola I. Vârlam și 5) Ion Tănase Vârlam, contra sentinței tribunalului Buzău No. 138 din anul 1893;

Ascultând părțile și pe d-l procuror în concluziuni; Având în vedere că acest proces are de obiect acțiunea intentată de Manda Mihalcea Roșu, Stanca Bănică Ghizdeanu, Păuna N. Vișoiu, Nicolae I. Vârlam și Ion Tănase Vârlam, în calitate de moștenitori ai defunctului Moise N. Vârlam contra Eftichiei I. A. Rădulescu, care tinde la anularea actului de adopțiune încuviințat atât de judecătorul ocolului Pârscov, cât și de tribunal, prin care Moise N. Vârlam a adoptat pe numita Rădulescu, cum și a se obliga aceasta din urmă ca să delase în proprietatea și posesiunea recla-

L'adoptant et l'adopté sont, seuls, obligés de se présenter en instance; n'y sont pas astreints les parents ou le tuteur de l'adopté et cela même quand l'adopté est mineur de 21 ans.

3. En matière d'adoption, le législateur ne prescrit pas que le consentement des parents ou du tuteur soit donné en la forme authentique.

4. Les actes de notoriété, admis par les art. 56, 57 et 58 du Code civil (70, 71, 72 français) pour le cas où les actes de naissance, nécessaires pour célébrer un mariage, feraient défaut, sont de nature à suppléer les actes de naissance même en matière d'adoption.

5. En attribuant aux juges de paix la compétence de statuer sur les actes d'adoption entre villageois, le législateur de 1879 a eu en vue, en l'art. 62 de la loi sur les justices de paix, tous ceux qui ont demeuré et demeurent, d'une façon permanente, dans les villages, sans avoir établi de distinction entre eux, suivant leur situation matérielle ou culturale.

6. Est relative et ne peut être proposée que par le mineur, en faveur de qui elle a été instituée, la nullité résultant de ce que le tribunal a tenu audience sans l'assistance du Procureur.

manților toată averea rămasă de la adoptator prevăzută în inventarul succesiunii;

Având în vedere că, prin sentința apelată s'a respins ca nefondată numai acțiunea Mandeii Mihalcea Roșu, Stanca Bănică Ghizdeanu, Păuna N. Vișoiu și Nicolae I. Vârlam, din cauză că, în timpul judecării acestui proces la prima instanță Ion Tănase Vârlam s'a desistat de la acțiunea sa;

Având în vedere că față cu această desistare, Curtea prin procesul-verbal No. 206 din 31 Ianuarie anul corrent, constatând că apelul numitului Ion Tănase Vârlam nu mai poate avea loc, l-a scos din proces;

Având în vedere că în urma acestui apel, Manda Mihalcea Roșu și Stanca Bănică Ghizdeanu încetând din viață, s'a pus în cauză succesorii lor anume arătați mai sus;

Având în vedere că în susținerea acestui apel s'a invocat și discutat următoarele motive: 1) că actul de adopțiune al Eftichiei I. A. Rădulescu este nul, de oare-ce dânsa n'a fost reprezentată înaintea judecătorului ocolului Pârscov de tutorele săi și nici cel puțin n'a adus și n'a înfățișat judecătorului de ocol un act autentic care se constată consimțământul tutorelui său al părinților săi; 2) că nu s'a dovedit cu act de naștere în regulă diferența de vîrstă cerută de lege, între adoptator și adoptată; 3) că judecătorul ocolului Pârscov n'a fost competente a încuviința această adopțiune, de oare-ce Moise Vârlam nu era sătean în sensul art. 62 din legea judecătorilor de ocoale din 1879; și 4) că tribunalul de Buzău a confirmat ca instanță de de apel hotărîrea de adopțiune pronunțată de judecătorul de ocol, fără asistența procurorului;

Având în vedere că din desbateri și actele de cari părțile s'au servit, rezultă că, Moise Vârlam, locuitor sătean din comuna Pleșcoiu, pl. Pârscov, jud. Buzău, vădov și fără copii voind să adopteze pe copila Eftichia mînoară și orfană de părinți care o crescuse de mică, în ziua de 16 Mai 1886 a depus judecătorului ocolului Pârscov actul de adopțiune semnat de adoptator, adoptată și de Mihail Marchidan, tutorele mînoarei Eftichia, prin care acest din urmă a adeverit în josul actului că consimte la această adopțiune, iar judecătorul de ocol prin procesul-verbal No. 10 din aceiași zi constatând că s'au prezentat înaintea sa Mihael Vârlam și Eftichia și că formalitățile cerute de lege sunt îndeplinite, a încuviințat adopțiunea; că, în urmă numitul Mihael Vârlam făcând apel la tribunalul Buzău contra menționatului proces-verbal, și înaintea acelei instanțe înfățișindu-se apelantul, adoptata și tutorele săi Mihail Marchidan, prin sentința No. 196 din 12 Iunie același an s'a confirmat hotărîrea de adopțiune;

Considerând că potrivit art. 318 din Cod. civil persoana ce și propune de a adopta și aceia-ce va voi a fi adoptată sunt datoare să se prezinte în persoană, înaintea tribunalului său înaintea judecătorului de ocol când va fi vorba de o adopțiune relativă la locuitorii săteni, spre a face înscrisă declarațiune că adopțiunea este cu consimțământul lor;

Considerând însă că atunci când persoana ce se adoptă este mai mică de 25 ani, este datoare după art. 311 din același cod să aducă consimțământul dat la adopțiune de părinții săi, sau de acela din ei care trăește, iar în caz când adoptatul n'are părinți să aducă consimțământul tutorelui;

Considerând că, din combinația acestor texte de lege, reiese că numai adoptatorul și adoptatul sunt obligați a se înfățișa la tribunalul său la judecătoria de ocol, iar nu și părinții adoptatului, ori când nu i are, tutorel său, căci consimțământul acestora din urmă, conform dispozițiunilor art. 311 Cod. civ. urmează să fie adus;

Considerând că legiuitorul ținînd seamă de tradițiune și de vechile noastre legiuri, contrar sistemului Codului Napoleon care nu admite adopțiunea în nici un cas înainte de majoritate (art. 346 Codul civil

frances), n'a făcut nici o deosebire între minori și majorii cari n'au încă vîrstă de 25 ani, de unde urmează că cerințele art. 311 Cod. civ. sunt generale și aplicabile atît unora cît și altora;

Că, ast-fel fiind, în materie de adopțiune, minorul prin derogăție de la dreptul comun (art. 390 din Cod. civil) poate și trebuie să figureze personal la actul de adopțiune, aducînd numai consimțimentul tutorului, spre a'î completa capacitatea și prin urmare el n'are necesitate de a fi reprezentat de tutor la facerea unui asemenea act;

Că odată stabilit acest punct de drept, urmează a se vedea dacă consimțimentul tutorului la adopțiune trebuie să fie autentic ori sub semnătură privată;

Considerînd că, ori de cîte ori legiuitorul a voit ca un act să fie făcut cu o anumită formă, a spus-o într'un mod formal, și ca dovadă este art. 59 din Cod. civ. care arată că consimțimentul dat la căsătorie de tată, mamă, ascendenți sau tutor, în lipsă de familie, trebuie să fie autentic;

Considerînd însă că, în specie, art. 311 din Cod. civ., ne cerînd forma autentică pentru consimțimentul dat de părinți sau tutor la adopțiune, nu se pot cerea prin deducțiune formalități neprevăzute de lege;

Că afară de aceasta, art. 62 din legea judecătorilor de pace din 1879, care era în vigoare în timpul de adopțiune ale locuitorilor săteni, de cît o simplă legalizare, iar nu o constatare autentică a declarațiunei părinților, și dacă autenticitatea nu era prescrisă pentru formarea actului de adopțiune în sine, *a fortiori* nu putea să fie cerută în privința consimțimentului părinților sau tutorului;

Că chiar dacă s'ar admite că intimata Eftichia Rădulescu, trebuia să fie reprezentată prin tutor la actul de adopțiune sau că consimțimentul tutorului să cere să fie dat în formă autentică, totuși și în această ipotesă pe cît timp în specie este cestiunea de neîndeplinirea unor formalități privitoare la capacitatea minorului, prescise pentru ocrotirea intereselor sale, iar nu pentru solemnitatea actului, nulitățile ce rezultă din neobservarea lor, sunt relative, iar nu absolute, și în cazul acesta, după principiul stabilit prin art. 952 din Cod. civil, numai minorul sau tutorul s'eu pot opune asemenea nulități dar nu și persoana care a fost capabilă a contracta sau reprezentanții s'ei legali;

Că, în definitiv, din sentința tribunalului Buzău, arătată mai sus, se vede că tutorul Mihail Marchidan s'a și prezentat înaintea tribunalului ca instanță de apel, așa că prin acest fapt, nulitățile expuse au și fost acoperite;

Că, în ceia ce privește faptul că părinții adoptatei erau încetați din viață la data intervenirei actului de adopțiune, se probează din actul cu data 15 Decembrie 1885, legalizat de primarul comunei Pleșcoiu la No. 1373;

Că dar, față cu cele expuse, primul motiv rămîne neîntemeiat.

Considerînd că, din procesul-verbal al judecătorului ocolului Pârscov, No. 10 din 1886, prin care s'a legalizat și încuviințat adopțiunea intimatei, se constată că atît adoptatorul, cît și adoptata, s'au stabilit diferența de vîrstă cu acte de dovadă făcute conform art. 56, 57 și 58 din Codul civil, înaintea primarului comunei Pleșcoiu, în calitate de oficer al stăreii civile, acte care probează că Moise N. Varlam era născut la 1822, iar Eftichia Rădulescu la 1867, și că prin urmare cel d'întîi avea 45 ani mai mult de cît cea d'oua;

Considerînd că actele de notorietate, dresate conform menționatei articole de primarii rurali pentru persoanele ce sunt domiciliat în comune rurale sunt de natură a suplini actele de naștere în materie de adopțiune;

Că, de alt-fel, această diferență de vîrstă s'a putut

vedea de judecătorul de ocol și de tribunal chiar din presintarea părților în persoană înaintea acestor instanțe;

Considerînd că legea judecătorilor de ocoale din 1879, în scopul de a înlesni trebuințele locuitorilor săteni, prin art. 62, a dat în competența judecătorilor de ocoale legalizarea actelor de adopțiune ale acestor locuitori;

Considerînd că întru cît acest articol este conceput în termeni generali și nu face nici o distincțiune între locuitorii săteni după pozițiunea lor materială sau culturală, numai rămîne îndoială că sub numele de locuitor sătean, legiuitorul a avut în vedere pe toți aceia cari au locuit și locuiau într'un mod permanent la sate;

Considerînd că art. 15 din această lege, pe lângă că nu are nici o legătură cu art. 62 relativ la legalizarea actelor de adopțiune ale locuitorilor săteni și prin urmare nu poate să serve la interpretarea acestui text, dar apoi tocmai deosebirea făcută de art. 15, în ce privește competența juraților comunali, dovedește că acolo unde legiuitorul a voit să facă o deosebire între diferiții locuitori săteni după starea lor materială, a arătat-o într'un mod lămurit;

Considerînd că, în specie, este dovedit și necontestat că Moise Vârlam, în tot timpul cît a trăit, a locuit într'un mod permanent în comuna rurală Pleșcoiu;

Că, de și se probează că numitul ajunsese, prin muncă și economie să devie proprietar și să poată fi arendaș și cirezar, însă această îmbunătățire a stărei lui materiale n'a putut să 'î schimbe întru nimic calitatea lui de locuitor sătean, și să 'î ridice drepturile inerente acestei calități;

Că, așa fiind, adoptatorul, ca locuitor sătean, avea dreptul să beneficieze de dispozițiunile art. 62 din legea judecătorilor de ocoale, și dar judecătorul de ocol a fost competent să legalizeze actul de adopțiune, a cărui anulare se cere astăzi de apelanți;

Că, în ce privește ultimul motiv, că tribunalul de Buzău a confirmat hotărîrea de adopțiune a judecătorului de ocol, fără asistența procurorului;

Considerînd că, de și din sentința tribunalului prin care s'a confirmat hotărîrea de adopțiune a judecătorului de ocol, rezultă că ministerul public n'a luat parte la constituirea tribunalului, însă, după cum rezultă din legea din 1877, funcțiunile ministerului public au fost menținute numai în interesul minorilor și interzișilor;

Că, așa fiind, neobservarea dispozițiunilor acestei legi, nu poate să dea loc de cît la nulități relative, care după cum s'a expus, nu poate fi invocate de cît de minori, și interziși în interesul cărora au fost create, iar nu și de persoanele capabile de a contracta;

Că, în vederea acestora, Curtea urmează să respingă apelul și să confirme sentința apelată.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) G. C. Șisman, I. Bastache, D. G. Taslauanu, C. Niculescu, I. Sinescu.

Facem un asiduu apel către abonații noștri, rugându-i să bine-voiască a se pune în curent cu plata abonamentului.

Credem că, am făcut și facem sacrificii destul de mari, pentru a nu merita neajunsul ce ni se crează prin neplata abonamentelor.